

ג' תמוז
רצוצנו
לרצות
את מלכנו

שלוחי החינוך, צוותי החינוך וההוראה
ב"רשת אהלי יוסף יצחק", מתאספים
ללימוד משותף לחיזוק ההתקשרות למשלח,
באופן של "חי להחיות" - לחזק את רגש
ההתקשרות בלב המורים ובלב התלמידים.

השתתפתם בשני מפגשים
בהם למדתם יחד מהקובץ?

דווחו על כך בטופס
שנשלח למוסדות החינוך,
ותיכנסו להגרלה הארצית!

שלוחי
החינוך הגרלה על דולר
מידו הק' של הרבי

שלוחות
החינוך הגרלה על מטבע
מידו הק' של הרבי,
משובץ בתליון.

בחסות שמוליק ויסכה אייזנברג ומשפחתם
לע"נ ההורים, הרב **ברוך** בר' **שמואל אליהו הכהן** ז"ל
וזוגתו מרת **ברכה רחל** בת ר' **משה** ע"ה

מהו רבי?

בתקופה שלאחר י' שבט, כתב הרבי מכתב מיוחד לחסידים, המגדיר את מהות עניינו של המושג 'רבי':

רבים המחפשים ומבארים מעלות וגדולת נשיאי חב"ד בכלל, ונשיא דורנו הוא כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר בפרט, בעניינים (והסברים) שונים: איש המסירות נפש, גאון, בעל מידות, צדיק, בעל רוח הקודש, מלומד בניסים ועוד ועוד.

וגדלו ביותר שבחים אלו על פי ההגדרה בתורת החסידות, מהו מסירות נפש, גאון וכו'.

ובכל זה העיקר חסר כאן, וזהו מה שהוא ה'נשיא' ונשיא חב"ד. כי נשיא בכלל נקרא 'ראש אלפי ישראל', (ו) הוא (ב) בחינת ראש ומוח לגביהם (של אנשי הדור – 'אלפי ישראל') וממנו היא יניקה וחיות שלהם. ועל ידי דביקה (דבקות) זו קשורים ומיוחדים הם בשורשם למעלה מעלה.

(אגרות קודש ג, שלא. מכתב מתאריך: ג' תמוז תש"י)

יש לן הזכות להיות קשורים עם הרכי שח את כל
כני עמו, כמו הראש מרשים כל איבר כאף ודואק
להזרים לו אור וחיות.

מהי התקשרות?

את התשובה לכך נקבל בקטע דלהלן, מתוך שיחה אותה נשא הרבי בשמחת תורה בשנת תשח"י. בשיחה זו הרבי אף מתייחס למשמעות המושג 'רועה' כפרנס גשמי ורוחני של הדור:

ט. ויש להוסיף ולבאר בפרטיות יותר השייכות ד"לעני כל ישראל" עם הקריאה שלאח"ז – "בראשית ברא אלקים" (שהרי מיד כשמסיימים את התורה מתחילים אותה עוד הפעם מתחילתה), וכן עם הקריאה שלפנ"ז, בהתחלת הפרשה – "וזאת הברכה".

הענין ד"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" הוא, שיהודי צריך לדעת, ש"את השמים", עניינים רוחניים, "ואת הארץ", עניינים גשמיים – "ברא אלקים". אין לו לחשוב ש"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", אלא עליו לדעת שמשל עצמו ("אייגענע") אין לו מאומה, כל מה שיש לו, הגשמיות והרוחניות שלו, יש לו מזה שהקב"ה מהווה בכל רגע ורגע כללות הבריאה וגם את ההשפעה אליו בפרט.

הרמז ב"וזאת הברכה אשר ברך משה" הוא:

משה רבינו הוא רועה ישראל. הוא המדריך שלהם שיתנהגו בכל הנהגותיהם כדבעי, ועל ידו משפיעים להם כל הצטרותיהם.

וכמאמר רז"ל שירידת המן הי' בזכותו של משה. גם ענני הכבוד שהיו בזכותו של אהרן ובארה של מרים, הנה כשנסתלקו אהרן ומרים, חזרו בזכותו של משה. ובאמת הנה גם לפנ"ז הי' ההשפעה ממשה רבינו, ורק עברה באמצעות אהרן ומרים.

כי, ענינו של רועה ישראל הוא, שהוא דואג ומספק לבנ"י כל המצטרך להם הן בגשמיות והן ברוחניות.

אבל בכדי לקבל את ההשפעה ממשה רבינו, רועה ישראל, ואתפשטותי

שבכל דרא ודרא – צריכים לעמוד בביטול והתקשרות אליו. צריכים להיות מסורים כמו צאן לרועה, צאן שאין להם רצונות משלהם, והולכים היכן שהרועה מוליך אותם. ובשעה שאין רצונות אישיים, לא בענינים ארציים, ולא בענינים שמימיים, אלא מסורים לגמרי למשה, אזי נעשים כלי לקבל את הברכה: "וזאת הברכה אשר ברך משה גו'" "ממגד שמים" – ענינים רוחניים, "ומתהום רובצת תחת" – ענינים גשמיים.

י. וזוהי השייכות של "בראשית ברא" עם "וזאת הברכה" ל"לעני כל ישראל", כי:

בכדי לאחוז באמת באהבת ישראל – כל ישראל – הרי זה ע"י היציאה מעצמו,

ובמילא, כאשר מונח אצלו האמת שמשלו אין לו מאומה, וכל מה שיש לו הרי זה של הקב"ה שהוא מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית – "בראשית ברא גו'" – ומצד זה מתמסר למשה ואתפשטותא דילי – "וזאת הברכה גו'" – אזי יוצא ממציאותו, הוא אינו מציאות בפני עצמו, הוא חלק מכלל ישראל – "כל ישראל".

כאמרו החיבור עם הצדיק, יהודי יכול להתאחד עם הקדוש ברוך הוא כראה הסמוכה ביותר, לחוש על מה ע"ל כרוחניות וכסמיות הוא מה' יתברך, ולהתאחד עם כלל ישראל.

ההתמסרות לרצון נשיא הדור

החסיד מוסר את רצונו לרבי, לעשות ככל שהרבי יורה לו. על ידי כן, הוא נעשה כלי לקבל את כל ברכות ה'. לפנינו אגרת קודש ובה משל לענין זה:

אין איש החיל עושה את הקנה רובה וגם אין זה ביכלתו. אינו משיג בשכלו אין יורה הקנה רובה בפרט וטכסיסי המלחמה בכלל, אבל מוסר הוא את נפשו ורצונו למפקד המלחמה ועושה את זה בשמחה ואז הוא דוקא המנצח.

ובמוחש רואין שהיסוד לכל זה היא האמונה שמאמין בראש כל מפקדי המלחמה הוא המלך והנשיא, במלחמה הרוחנית היינו הנשיא מנהיג הדור. ובדורנו בפרט - הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, שהורה והעמיד את כל אחד ואחת מאתנו במקום מיוחד בשדה המלחמה נגד צד הלעומת זה.

והנה האמונה צריכה גם היא התחזקות בכלל מזמן לזמן, והתעוררות מיוחדת שלא תשאר בבחי' מקיף כי אם תמשול בכל הכחות ובמחשבה דיבור ומעשה בפועל בחיים היום יומיים.

"והעמיד כל אחד ואחת מאיתנו כאקוס מיוחד כשדה המלחמה" - נאלץ את תפקידנו מתוך אמונה איתנה עד להכאת ניצחון כאאלה שלימה.

הזכות להיזת שזתף

העבודה האישית מוטלת על כתפו של כל חסיד וחסיד. כפי שאמר הרבי בעת קבלת הנשיאות, ביו"ד שבט תשי"א, מיד לאחר אמירת מאמר החסידות הראשון שלו - 'באתי לגני':

בנוגע להמשכן - היה יכול לעשות משה לבדו, ועל דרך זה בנוגע לבית המקדש - היה יכול לעשות דוד לבדו, אלא שרצונם היה לזכות את כל בני ישראל. וכמו כן כאשר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר (הרי"צ) כתב את ספר התורה לקבלת פני משיח צדקנו, אמר שאינו רוצה לעשות זאת לבדו, אלא רצונו בהשתתפותם של כל ישראל, כדי לזכות בדבר את כלל ישראל.

ופשיטא שבעשיית הדירה לו יתברך בתחתונים - צריכים להשתתף כולנו, וכל בני ישראל. כל אחד צריך לעשות בעצמו, למלא את שליחותו. נשארו רק 'פכים קטנים' (עניינים קלים לתיקון), וכשיסיימו אותם, אזי יקוים הייעוד... שתהיה דירה לו יתברך בתחתונים.

הזכות לחנך להתקשרות

בשיחת ליל ב' אייר - תפארת שבתפארת ה'שי"ת, התייחס הרבי גם להשפעה בנושא ההתקשרות:

ח. ובנוגע לפועל – שהרי אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' העיקר העבודה בפועל – הצעתי שכאו"א יקבל על עצמו ב' דברים:

ענין הא' – בנוגע לעצמו, ובפרט לקבל על עצמו איזה ענין שעל ידו תתחזק התקשרותו לכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

וענין הב' – בנוגע להזולת, לקבל על עצמו לפעול לכל הפחות על יהודי אחד, יהי' מי שיהי', בחור או אברך, לקרבו לכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ולדרכי החסידות, להיות מעמיק בדא"ח ועוסק בעבודת התפילה.

ט. התחלת הפעולה דקירוב הזולת לכ"ק מו"ח אדמו"ר ולדרכי החסידות יכולה להיות בענינים שונים, כולל גם ע"י סיפור עניני מופתים וכדומה, אבל התכלית צ"ל לקרבו לדא"ח, שזהו ענינו העצמי, חי' יחידה, של הרבי, משאין כן עניני מופתים שאינם אלא ההתפשטות שלו.

איך אנו חננו מעניקים את מתנת ההתקשרות אם לתלמידים?

אהבת החסידים לרבי

כותב כ"ק אדמו"ר הרי"צ:

"החסידים המקושרים נהגו לקבוע עת קבועה ומיוחדת להתעורר ברגשי אהבה לרבים. פשוט, לאהוב את הרבי, באהבה מורגשת בלב... באותה שעה מציירים היו לעצמם 'יחידות' עם הרבי, שמיעת מאמר חסידות או התוועדות עם הרבי.

אהבה זו מצד החסיד, תורמת לא רק לחסיד אלא גם לרבי, כפי שאמר כ"ק אדמו"ר ה'צמח-צדק': "אהבת החסידים וברכתם - בוקעת רקיעים". היה לו חסיד ושמו ר' משה-אליהו, שהצטיין בהתקשרותו לרבי. ה'צמח-צדק' אמר עליו: "כאשר משה-אליהו אומר בברכת המזון 'הרחמן הוא יברך את אדוננו מורנו ורבנו' - מתוך אהבה - עושה ברכתו פרי טוב למעלה ובאה בפועל טוב למטה".

(אג"ק אדמו"ר הרי"צ כרך ד, עמ' תכט)

"נשיאי חב"ד נהגו מפעם לפעם, להזכיר את המקושרים אליהם, ולהתבונן באהבתם ובהתקשרותם.

דבר זה מעורר את כוחותיו הפנימיים של זה שמתבוננים בו. כפי שרואים במוחש, שכאשר מביטים בחוזקה באדם, נאלץ הוא להשיב מבט. הבעה פנימית מעוררת את עצם הנפש, וכן גם בכוחה של המחשבה לעשות".

(היום - יום י"ד שבט)

התקשרות תמידית

"ובימינו אלה כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות האחרון, מודגש ביותר הצורך וההכרח בהתקשרות מיוחדת ("א ספעשל התקשרות") אל הרבי, "צדיק יסוד עולם",

שזוהי הנתינת כח להיות 'קשורים תמיד למעלה', מבלי להתפעל משינויי הזמן או המעמד ומצב, שבת או יום חול, יום או לילה, חשכת הגלות וכו'."

(תורת מנחם ח"ג, עמ' 501)

בשנת תרנ"ז עשה כבוד קדושת אדמו"ר הרש"ב את יום ההילולא כ"ד בטבת במוסקווה. אותה שנה הייתה עת צרה ליהודים, שכן נתמנה פקיד חדש על רובע העיר ההיא, שונא ישראל מובהק, שהיה מחפש ללא הרף אחרי יהודים ששהו בעיר ללא רישיון. על-אף הסכנה, באו חסידים רבים (שלא הייתה להם זכות שהייה בעיר) לתפילת ערבית עם הרבי.

לאחר התפילה השמיע הרבי מאמר חסידות, ואחרי המאמר התוועד עם החסידים. בין הדברים אמר אז:

"כאשר נמצאים 'טפח למעלה מן הארץ' - חסל גזרת מוסקווה. שלוחי-מצווה אינן ניזוקין לא בהליכתן ולא בחזירתן. כשמישהו הוא שליח, קשור למשלח, אין לו מה לפחד. הרבי קישר את החסידים בהתקשרות עצמית, ומי שאוחז ב'ידית הדלת' של הרבי, מגן עליו הרבי בגשמיות וברוחניות".

(אגרות-קודש אדמו"ר הריי"צ כרך ד, עמ' רמ)

"ואשרי חלקם שהשגחה העליונה
העמידתם על חלק היפה, חנוך המקרב
לב בני ישראל לאביהם שבשמים,
אשר גודל השכר אין די באר"

(לקוטי שיחות חלק כד עמ' 743)

ג' תמוז
רצחנו
לראות
את מלכנו

מתאחדים. מתחזקים. מתקשרים